

மாமரம்

“நீங்கள் கேள்விப்பட்டது சரியன்று. நான் எந்த மரத்தையும் கும்பிடுகிறவன் அல்லேன். ஆனால், இந்தத் தேன்மாமரத்தின்மீது எனக்கு நெருக்கமான சிநேகிதம். என் மனைவி அஸ்மாவுக்கும் அப்படித்தான். **மகத்தான பெரிய மனிதர் ஒருவரின் அடையாளம்தான் இந்த மாமரம்.** நான் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன்” என்று ஆரம்பித்தார் என் பக்கத்து வீட்டுக்காரரான ரஷீத்.

நாங்கள் எல்லாரும் அவருடைய வீட்டிற்கு முன்னால், வளர்ந்து கனி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் மாமரத்தடியில் கூடியிருந்தோம்.

மரம் நிறைய மாங்காய்கள் கொத்துக்கொத்தாகக் காய்த்திருந்தன. மாமரத்தடியில் விசாலமான இடத்தில் வெள்ளை மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது. அதனைச் சுற்றிலும் வட்டமாக இரண்டு வரிசை செங்கல் பதிக்கப்பட்டு, சிமெண்ட் பூசப்பட்டு, நடுவே ரோஜாச்செடிகள் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. பல நிறங்களில் ரோஜாப்பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கின.

ரஷீத் – அஸ்மா இருவருமே பள்ளி ஆசிரியர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு மகன் உண்டு. ரஷீதின் மனைவி, மாம்பழங்களை அழகாக நறுக்கிப் பதினெட்டு வயதுள்ள தன் மகனிடம் ஒரு தட்டில் வைத்துக் கொடுத்தனுப்பினாள்.

நாங்கள் அதனைச் சாப்பிடத் தொடங்கினோம்.

“மாம்பழம் எப்படியிருந்தது?”

“**தேன்தாங்க**”

“இந்தப் பழத்தெ நாம் சாப்பிடற சந்தர்ப்பம் கெடச்சதை நெனச்சா ஆச்சரியமா இருக்கு”.

“இதனை யாரு நட்டது?”

“இந்த இடத்தில் நட்டது, அஸ்மாவும் நானும் சேர்ந்துதான். ஆனா, இந்த மாமரத்தைப் பத்தி வேறு ஒரு கதை இருக்கு. ரொம்பப் பேருகிட்ட நான் அந்தக் கதையெ சொல்லியாச்சு. கேட்டவங்க, கதையெல்லாம் மறந்து போய், இந்த மரத்தைக் கும்பிட ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. இந்த மரத்திலெ அப்பிடி யொன்னும் சக்தியில்லெ. ஆனா, ஒரு மகத்தான சம்பவத்தோட நினைவு இதில இருக்கு.

என் தம்பி அந்தக் காலத்தில் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரா இருந்தான். இங்கிருந்து எழுபத்தஞ்சு மைல் தூரத்தில் இருக்கிற ஓர் ஊர்ல நான் ஒரு தடவெ தம்பியெ பார்க்கப் போயிருந்தேன். கொஞ்சநாள் அங்க தங்கியிருந்தேன். அஃது ஒன்றும் பெரிய ஊர் இல்லை. இருந்தாலும் சுத்திப் பார்க்கலாமே அப்படின்னு ஒரு நாள் தெரு வழியா போயிட்டிருந்தேன்.

நல்ல வெயில் காலம். சூடா காத்தடிச்சிட்டிருந்தது. தண்ணிக் கஷ்டம் வேற. நான் அப்படியே போயிட்டிருந்தப்போ வழியோரத்தில, ஒரு மரத்தடியில், வயசான ஒருத்தர் சுருண்டு கெடக்கிறது கண்ணில் பட்டுச்சு. தாடியும் தலமுடியும் நீளமா இருந்திச்சு. எம்பது வயது இருக்கலாமனு தோணிச்சு. சாகப்போகிற நெலமெ. என்னைப் பாத்த உடனே அல்ஹம் துலில்லா, மகனே, தண்ணீ!” அப்படின்னு சொன்னாரு.

“நான் உடனே பக்கத்திலிருந்த ஒரு வீட்டுக்கு ஓடினேன். வீட்டுத் திண்ணையில் ஓர் இளம்பெண் பேப்பர் படிச்சிகிட்டிருந்தா. விஷயத்தைச் சொல்லி, தண்ணி கேட்டேன். அவள் உள்ளே போய் ஒரு பாத்திரத்தில தண்ணி கொண்டு வந்தா.

நான் அத வாங்கிட்டு புறப்பட்டப்போ அவளும் என் பின்னால் வந்தா. பெரியவர் விழுந்துகிடக்கிற எடத்துக்குப்போயி அவரைத் தண்ணி குடிக்கவச்சேன். கொஞ்சமா குடிச்சிட்டு அவரு மெதுவா எந்திரிச்சு உக்காந்தாரு. அப்புறம், ஓர் ஆச்சரியமான காரியம் செஞ்சாரு. என் கையில் இருந்த தண்ணிப் பாத்திரத்த வாங்கிட்டு மெல்ல நடந்து ஓர் ஓரத்துக்குப் போனாரு. அங்கே ஒரு சின்ன மாஞ்செடி மொளச்சிருந்தது. யாரோ மாம்பழம் தின்னுட்டுப்போனவங்க தூக்கி எறிஞ்ச மாங்கொட்டெ பூமியில் விழுந்து தானா மொளச்ச செடி அது. தண்ணியில்லாமெ வாடிப்போயிருந்துச்சு. வேரெல்லாம் மேலெ தெரிஞ்சது.

அந்தப் பெரியவர் நாங்க குடுத்த பாத்திரத்திலிருந்த தண்ணியில பாதிய அந்த மாஞ்செடிக்கு ஊத்தினாரு! அப்புறம் மெல்ல நடந்து வந்து மரத்தடியில உக்காந்து பிஸ்மில்லா சொல்லி மிச்சத் தண்ணியெக் குடிச்சாரு.

கடவுள வாழ்த்திட்டு, எங்ககிட்ட அவரு பேசினாரு.” “தம்பீ, எம்பேரு யூசப் சித்திக். எம்பது வயசு. சொந்த பந்தம் யாருமில்லெ. இப்பிடயெ பக்கீராயி ஊர் சுத்திக்கிட்டிருந்தேன். நான் இப்ப சாகப்போறேன். உங்க ரெண்டு பேரோட பேரு என்ன?” அப்பிடின்னு கேட்டாரு.

“நான் சொன்னேன். ‘எம் பேரு ரஷீத்’ பள்ளி ஆசிரியர். அந்தப் பொண்ணு சொன்னா: ‘எம் பேரு அஸ்மா’ நானும் பள்ளிக்கூடத்தில் டீச்சராத்தான் வேல பாக்கறேன்!

உங்களை அல்லா காப்பாத்துவாருன்னு சொல்லிவிட்டு, அவர் அப்படியே தரையில் சாஞ்சுட்டாரு. கொஞ்ச நேரத்தில் அவர் உயிர் போயிடுச்சு. எங்க கண் முன்னால, அந்த யூசப் சித்திக் எறந்திட்டாரு.

நான் உடனே போயி, என் தம்பிகிட்டெ விஷயத்தைச் சொன்னேன். அவன் ஒரு 'வேன்' அனுப்ப, உடலெ பள்ளிவாசலுக்குக் கொண்டுபோயி, குளிப்பாட்டி, புதுத்துணியெல்லாம் உடுத்தி, அடக்கம் பண்ணினோம். பெரியவரோட பையில் ஆறு ரூபாய் இருந்துச்சு. நானும் அஸ்மாவும் ஆளுக்கு அஞ்சு ரூபா போட்டு மிட்டாய் வாங்கிப் பள்ளிக்கூடக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் குடுத்தோம். பின்னாடி நான் அஸ்மாவெ கல்யாணம் பண்ணிகிட்டேன். அந்த மாஞ்செடிக்கு அஸ்மா தொடர்ந்து தண்ணீர் ஊத்திக்கிட்டே வந்தா. நான் இங்க எடம் வாங்கி வீடு கட்டி முடிச்சப்போ, அந்த மாஞ்செடியெ மண்ணோட தோண்டி எடுத்து, ஒரு சாக்குப் பையில் கட்டி, இங்க கொண்டு வந்தோம். ரெண்டு மூணு நாளு, அது அஸ்மாவோட அறையிலதான் ஒருமூலையில் பத்திரமாக இருந்திச்சு.

அப்புறம் இந்த இடத்தில குழிதோண்டி நல்ல மண்ணும், காஞ்ச சாணியும் போட்டு நட்டு தண்ணி ஊத்தினோம். இது வளர்ந்தப்போ நாங்க ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டோம். அப்பப்போ எலும்புத்தூளும், பச்சில உரமும் போட்டு வளர்த்தோம். அது இப்போ இப்பிடிப் பெரிய மரமா ஆயிட்டது” என்று கதையை முடித்தார் அவர்.

சாகற சமயத்திலயும், வாய்பேச முடியா ஒரு மாஞ்செடி சாகாம இருக்க, தண்ணி ஊத்தின அந்தப் பெரியவர் ஒரு மகான்தான். ரொம்ப அதிசயமான சம்பவம்.

“நான் இதெ மறக்கவே மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அவரிடம் விடைபெற்று நகர்ந்தேன்.

அப்போது, அவர் என்னை அழைத்தார்; நின்று திரும்பிப் பார்த்தேன்.

ரஷீதின் மகன், சில மாம்பழங்கள் அடங்கிய ஒரு பொட்டலம் கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடுத்து, “உங்க சம்சாரத்துக்கும், குழந்தைகளுக்கும் குடுக்கச் சொன்னாரு அப்பா” என்றான்; வாங்கிக் கொண்டேன்.

“தம்பி படிக்கிறயா?”

“ஆமாங்க, காலேஜில்”

“உம் பேரென்னப்பா?”

“யூசுப் சித்திக்”

“என்ன சொன்னே?”

“யூசுப் சித்திக்”.

நன்றி : புவியரசு, இரவின் அறுவடை.

மாதிரி வினாக்கள்

நெடுவினாக்கள்

1. ரஷீத்துக்கு மாங்கன்று எவ்வாறு கிடைத்தது?
2. ரஷீத் தனக்குக் கிடைத்த மாங்கன்றை எவ்வாறு பாதுகாத்து வளர்த்தார்?